
สำเนียง (อังกฤษ) ผิด บทความหมาย (อย่างมากมาย)

กรณี คำรังสัด

อาจารย์ชาวต่างประเทศที่เข้ามาสอนภาษาอังกฤษ ให้นักเรียนไทยในเมืองไทย ส่วนมากก็มีความสามารถพิเศษในการเข้าใจภาษาอังกฤษของคนไทย ถึงแม้ว่าจะออกสำเนียงผิด ๆ เพี้ยน ๆ อย่างไรก็ตาม อาจารย์ฝรั่งที่คณะอักษรศาสตร์มหาวิทยาลัยศิลปากร ท่านหนึ่ง ได้ตั้งจุดมุ่งหมายในการสอนภาษาอังกฤษของท่านไว้ว่า ขอให้ให้นักศึกษาพูดออกมาได้มาก ๆ ถึงแม้จะการพูดผิดอย่างไรก็ตาม ก็ขอให้ท่านหรือฝรั่งพอจะเข้าใจได้ก็เป็นที่อันใช้ได้ แต่ฝรั่งเป็นจำนวนน้อย และจะต้องเป็นฝรั่งที่พูดภาษาไทยได้ มีความคุ้นเคยกับคนไทย และพูดภาษาอังกฤษของคนไทยท่านนั้นจึงจะมีความสามารถอันนี้ ข้าพเจ้ามีเรื่องจริงที่ได้ประสบมากับตนเอง เมื่อครั้งที่ข้าพเจ้ายังศึกษาอยู่ในสหรัฐอเมริกาเล่าสู่กันฟัง 2-3 เรื่อง เป็นเรื่องของนักเรียนต่างชาติที่อยู่ในสหรัฐอเมริกา ซึ่งคนเหล่านั้น (รวมทั้งตัวข้าพเจ้าด้วย) พูดภาษาอังกฤษด้วยสำเนียงที่ผิด ๆ จึงเป็นเหตุให้เกิดความไม่เข้าใจกันขึ้น หรือเกิดความเข้าใจผิด

เรื่องแรก เป็นเรื่องของข้าพเจ้าเอง เมื่อข้าพเจ้าไปอยู่ใหม่ ๆ วันหนึ่งที่ห้องอาหารของหอพักที่ข้าพเจ้าอยู่มีของหวาน คือ ไอศกรีมเสิร์ฟ มีรสวานิลลา สตอร์เบอร์รี่ และชอคโกเลต ให้เลือกได้เพียง 1 อย่าง โดยมีคนตักให้ ข้าพเจ้าก็บอกกับคนตักว่า ข้าพเจ้าต้องการวานิลลา คนตักก็ไม่เข้าใจ จึงถามซ้ำ ข้าพเจ้าก็บอกว่า วานิลลา คนตักก็ยังไม่ว่าเข้าใจอยู่ดี ถึงแม้ข้าพเจ้าจะบอก 2-3 ครั้ง ด้วยเสียงอันดังก็ตาม ในที่สุดข้าพเจ้าจึงต้องเปลี่ยนเป็นสตอร์เบอร์รี่ คราวนี้คนตักเข้าใจ และหยิบไอศกรีมสตอร์เบอร์รี่ให้ ซึ่งข้าพเจ้าไม่ค่อยชอบมากเท่าวานิลลา แต่เนื่องจากผู้ตักไม่เข้าใจภาษาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงอดรับประทานไอศกรีมวานิลลา และข้าพเจ้าก็ไม่เข้าใจว่าเหตุใดคนตักจึงไม่เข้าใจ จนกระทั่งข้าพเจ้าได้เรียนวิชาภาษาศาสตร์ จึงนึกขึ้นได้ว่า ที่คนตักไอศกรีมไม่เข้าใจข้าพเจ้าก็เพราะ

ข้าพเจ้าพูดว่า wanilla แทนที่จะเป็น vanilla ทั้งนี้เพราะ ว ในภาษาไทยตรงกับ w ในภาษาอังกฤษ ภาษาไทยไม่มี v ตัว ว ในภาษาไทยเมื่อออกเสียงริมฝีปากจะห่อกลมเช่นเดียวกับ w ในภาษาอังกฤษ ส่วนตัว v เมื่อเวลาออกเสียงต้องเอาฟันบนวางบนริมฝีปากล่าง เช่นเดียวกับ การออกเสียงตัว ฟ หรือ f ในภาษาอังกฤษ แต่ตัว ฟ หรือ f เป็นเสียงอโหชนะ (voiceless) ส่วน v เป็นเสียงโหชนะ (voiced) ในภาษาอังกฤษมีคำหลายคำที่มีความหมายทั้งตัว w และตัว v เช่น wine (เหล้าองุ่น) – vine (พันธุ์ไม้เลื้อย) why (ทำไม) – vie อย่างสมบูรณ์ west (ทิศตะวันตก) – vest (เสื้อกั๊ก)

อีกเรื่องหนึ่ง อาจารย์ของข้าพเจ้าท่านหนึ่ง เล่าให้นักศึกษาในชั้นของข้าพเจ้าฟัง เรื่องที่ท่านเห็นมากับตาท่านเองว่า วันหนึ่งท่านได้ไปซักผ้าที่ร้านซักผ้าแบบหยอดเหรียญใส่ในเครื่องซักผ้าด้วยตนเอง (laundry) ก็มีนักเรียนอิหร่านคนหนึ่งที่มาซักผ้าเครื่องที่อยู่ติดกับท่าน เปิดเครื่องหลังจากซักเสร็จแล้ว หยิบเอาเสื้อผาขึ้นมา แล้วเอะอะถามท่านว่าทำไมเสื้อผาเขาจึงมีผกต่าง ๆ เช่น ถั่ว แครอท celery ติดอยู่เต็มไปหมด อาจารย์ของข้าพเจ้าก็ถามเขาว่า “คุณใส่อะไรลงไปเครื่องหรือเปล่า” เขาตอบว่า “ผมใส่ซุปลงไป เพราะมีคนบอกผมว่า เวลาซักผ้าต้องใส่ซूप ตอนแรกผมซักโดยที่ไม่ได้ใส่อะไรลงไปเลย เมื่อเครื่องหยุดผมหยิบผ้าขึ้นมาดูก็เห็นมันยังดำอยู่ จึงถามนักเรียนต่างชาติคนหนึ่งที่กำลังซักผ้าอยู่พร้อมกับผมว่า ทำไมเสื้อผาผมจึงไม่ขาว เขาก็ตอบว่าต้องใส่ซूप ผมจึงไปซื้อ ซุปผักมา 1 กระป๋อง แล้วเปิดใส่ลงไปเครื่อง” อาจารย์ยังอยู่ครู่หนึ่ง แล้วท่านก็นึกขึ้นมาได้ว่า นักเรียนต่างชาติคนนั้น คงตั้งใจจะบอกว่า ใส่ soap แต่เนื่องจากภาษาของเขาไม่มีสระ O เขาจึงออกเสียง soap ไม่ได้ ออกเป็น soup แทน ท่านก็อึ้งมึนแล้วบอกให้นักเรียนอิหร่านทราบว่า นักเรียนผู้นั้นคงตั้งใจจะบอกว่า ใส่ soap แต่พูดเป็น soup เวลาซักผ้าต้องใส่ soap (สบู่) แต่ความจริงแล้วใส่ผงซักฟอก (detergent) แต่คงไม่รู้หรือนึกศัพท์คำว่า (detergent) ไม่ออก จึงใช้ soap แทน และมีหน้าซำยังออกเสียงผิดเสียด้วย

เรื่องนี้ท่านผู้อ่านคงนึกว่า ไม่น่าเป็นไปได้ คนเราควรมีสถาบันสำนึกบ้าง ไม่น่าจะใส่ซุปลงไปได้ แต่ข้าพเจ้าขอยืนยันว่า เรื่องนี้เป็นไปได้สำหรับชาวอิหร่าน พวกอิหร่านที่เข้าไปเรียนหนังสือในสหรัฐอเมริกา บางคนรวยมาก มีเพื่อนร่วมชั้นเรียนของข้าพเจ้าคนหนึ่ง (ผู้ชาย) ขนาดเอาคนใช้ประจำตัวมารับใช้ด้วย เพราะทำอะไรไม่เป็นเลย คนใช้ก็เก่งเป็น

คนใช้ชนิดนี้หน่อยเพราะรูปร่างหน้าตาดี และพอจะพูดอังกฤษได้บ้างเล็กน้อย เวลามาเรียน คนใช้ก็ตามมาด้วย แต่ไม่ได้เรียนด้วยเท่านั้น ถ้าเรียนด้วยก็อาจเก่งกว่านายก็ได้ ที่หอที่ข้าพเจ้าพักอยู่มีนักเรียนอิหร่านหญิงคนหนึ่งอายุ 18 ปี พักอยู่ด้วย หล่อนทำอะไรไม่เป็นเลย ซักผ้าก็ยังไม่ทราบว่าจะต้องใส่ผงซักฟอก ซักผ้าไม่เป็น ข้าพเจ้าเห็นเพื่อนร่วมห้องของหล่อนสอนให้ซักผ้า (เสื้อชั้นใน เพราะเสื้อชั้นในซักในเครื่องซักผ้าไม่ได้) ซักผ้า โดยทำให้ดู แล้วหล่อนก็พยายามทำตามอย่างเก๋ ๆ กัน ๆ และบอกว่า ไม่รู้มาก่อนว่าต้องใส่ผงซักฟอกด้วย เวลาอยู่บ้านมีคนใช้ซักให้หมดทุกอย่างแม้แต่เสื้อชั้นในและกางเกงใน พ่อของหล่อนเป็นเศรษฐี นามันที่ร่ำรวยมากคนหนึ่ง

อีกเรื่องหนึ่งเป็นเรื่องของนักเรียนจีนคนหนึ่ง วันหนึ่งชาวจีนคนนั้นก็อยากรับประทานข้าวผัดก็เข้าไปในภัตตาคารแห่งหนึ่ง แล้วสั่งกับพนักงานเสิร์ฟว่า “ผมต้องการข้าวผัด” (I want fly lice) แต่สิ่งที่ชาวจีนผู้นั้นพูดออกมา มันไม่ใช่ข้าวผัด แต่เป็นเหาบินได้ พนักงานเสิร์ฟชาวอเมริกันตกใจ ถามว่า พวกคุณกินเหาเป็น ๆ กันหรือ? ทางเราไม่มีขายหรอก (Do your people eat lice? we don't serve lice here) ชาวจีนผู้นั้นถึงและก็ไม่ทราบว่ามันเองพูดผิด จึงพยายามพูดซ้ำ แต่พนักงานเสิร์ฟก็เอาไม่ออก นี่ก็ชาวจีนผู้นั้นสติไม่เต็ม หรือล้อเล่นกับเขาก็ตอบว่า คุณอย่าล้อเล่นนะ (Come on, quit your joking) ในที่สุดชาวจีนผู้นั้นต้องสั่ง hamburger แทน ในภาษาจีนไม่มีตัว r ดังนั้นคนจีนจึงออกเสียงตัว r ไม่ได้ คำว่าข้าวผัด (fried rice) จึงกลายเป็นเหาบินได้ (fly lice) ในภาษาอังกฤษของชาวจีนไป

อีกเรื่องหนึ่ง อาจารย์ของข้าพเจ้าท่านหนึ่งชื่อ Dr. James E. Redden เป็นผู้เล่าให้นักศึกษาในชั้นฟัง เรื่องนี้เป็นเรื่องความแตกต่างระหว่าง British English กับ American English (British English คือภาษาอังกฤษแบบที่ชาวอังกฤษในประเทศอังกฤษ ออสเตรเลีย และบางประเทศในยุโรปพูดกัน ส่วน American English คือ ภาษาอังกฤษที่ชาวอเมริกันในสหรัฐอเมริกา ภาษาทั้งสองนั้นมันจะแตกต่างกันมากขึ้น ศัพท์บางตัวใน British English คนอเมริกันก็เอาไม่ถูก เช่น ก๊อกน้ำ อังกฤษว่า Tap อเมริกันว่า faucet ชั้นที่หนึ่งของอาคารที่มีหลาย ๆ ชั้น อังกฤษว่า ground floor ในขณะที่ชาวอเมริกันใช้ว่า first floor ส่วนชั้นที่สองของอาคารอังกฤษเรียกว่า first floor อเมริกันเรียก second floor เข้าห้องหรือเข้าบ้าน

อเมริกันว่า to rent อังกฤษว่า to let (ถึงนี้เป็นต้น) เรื่องมีอยู่ว่าเมื่อ Dr. Redden ได้รับเชิญให้เป็น visiting professor ในอังกฤษ วันหนึ่งท่านได้รับเชิญไปในงานปาร์ตีแห่งหนึ่ง และที่งานนั้นเองท่านก็ได้รับการแนะนำให้รู้จักกับผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาศาสตร์ซึ่งเป็นสุภาพสตรีท่านหนึ่ง ท่านก็คุยกับสุภาพสตรีท่านนั้นอย่างถูกคอกัน เพราะเป็นผู้ที่อยู่ในวงการเดียวกัน เมื่องานเลิกแล้ว สุภาพสตรีผู้นั้นพูดกับ Dr. Redden ว่า “If you have a chance to come here, please knock me up.” Dr. Redden ท่านก็อึ้ง เพราะใน American English คำว่า Knock me up เป็นสแลงแปลว่า make me pregnant (ทำให้ท้อง) แต่ใน British English แปลว่า visit me.

เรื่องสุดท้ายที่จะเล่าต่อไปนี้เป็นเรื่องจริงที่กลายเป็นเรื่องตลก (dirty joke) ของผู้พูด โดยไม่ได้ตั้งใจ เรื่องนี้เกิดขึ้นในระหว่างที่ประธานาธิบดีนิกสัน ได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีสมัยที่สอง ขณะนั้นคู่แข่งที่สำคัญของท่านคือ governor George Mc. Govern ซึ่งวัยไล่เลี่ยกับท่านประธานาธิบดี นิกสัน ในระยะแรกของการหาเสียงอดีตประธานาธิบดีมีคะแนนเสียงนำ แต่เมื่อใกล้วันเลือกตั้งเข้ามา กลับปรากฏว่า Mc. Govern ได้รับคะแนนนิยมมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยเฉพาะในหมู่นักศึกษา ทั้งนี้เพราะ Mc. Govern มีนโยบายจะถอนทหารสหรัฐออกจากเวียดนามให้หมดในทันทีทันใด ถ้าได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดี (พวกนักศึกษอเมริกันขณะนั้น กำลังประท้วงเรื่องการส่งทหารอเมริกันไปเวียดนามกันอย่างกว้างขวาง จนถึงขนาดที่มหาวิทยาลัยเคนท์มีนักศึกษาถูก National guard ยิงตาย ขณะทำการประท้วง เรื่องลุกลามไปในทางร้ายแรงมากขึ้น จนมหาวิทยาลัยหลายแห่งทั่วสหรัฐอเมริกาต้องปิดไป ขณะนั้นเป็นเวลาที่เปิดเรียนไปได้ประมาณครึ่งเทอมกว่า ๆ นักศึกษาทุกคนได้รับ grade p. (pass) โดยไม่ต้องสอบ คนที่ขี้เกียจเรียนก็ชอบใจไป เพราะไม่ต้องดูหนังสือสอบนักเรียนไทยส่วนมากบ่นว่า เสียหายที่เรียนน้อยวิชา ถ้ารู้ว่าจะเป็นอย่างนี้จะได้เรียนไวหลาย ๆ วิชา (ส่วนข้าพเจ้าขณะนั้นยังไม่ได้เริ่มเรียน) ส่วนคนที่เรียนดีก็บ่นไม่พอใจ เพราะหมดโอกาสที่จะได้เกรด A แต่ก็ไม่สามารถจะแก้ไขได้ เพราะสถานการณ์บังคับให้เป็นเช่นนั้น) Mc. Govern จึงได้รับคะแนนนิยมในหมู่นักศึกษาอย่างมาก และในทางตรงข้ามพวกนักศึกษาก็แอนด์นิกสันกันมาก จนท่านไม่กล้าไปหาเสียงตามมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เลย ข้าพเจ้าเคยไปดู Mc. Govern หาเสียงเมื่อที่ข้าพเจ้าอยู่ ปรากฏว่ามีนักศึกษาไปฟังกันมากมาย นับได้ว่า Mc. Govern เป็น

คู่แข่งที่น่ากลัวของ Nixon เมื่อใกล้วันเลือกตั้งเข้ามา ประชาชนชาวอเมริกันก็ยังไม่นับว่าผู้ใดจะชนะการเลือกตั้ง แต่เมื่อถึงวันเลือกตั้งกลับปรากฏว่า ผู้คนไปลงคะแนนให้อดีตประธานาธิบดี Nixon กันอย่างท่วมท้น ผลจึงปรากฏว่า Nixon ชนะ Mc. Govern ด้วยคะแนนนำอย่างมากมาย สร้างความยินดีให้กับท่านประธานาธิบดี Nixon และผู้ที่ลงคะแนนให้ท่านเป็นอย่างมาก หลังจากท่านได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีสมัยที่สองแล้ว ก็มีพวกเอกอัครราชทูตประเทศต่างๆ ที่ประจำอยู่ในสหรัฐอเมริกา เข้าแสดงความยินดีกันอย่างทั่วหน้ารวมทั้งเอกอัครราชทูตอินเดียด้วย ทูตอินเดียผู้หนึ่งก็ยกมือเข้าไปสัมผัสมือกับอดีตประธานาธิบดีพร้อมกับพูดด้วยเสียงอันดังว่า “*Congratulations on your successful erection*” เล่นเอาท่านประธานาธิบดี (ในขณะนั้น) ยิ้มไม่ออก

ภาษาถิ่นของอินเดีย ไม่มีตัว l มีแต่ตัว r ซึ่งเป็น retroflex ที่คล้ายกับตัว r ซึ่งเวลาออกเสียงต้องรัวล้นอย่างมาก ดังนั้นคนอินเดียจึงไม่สามารถออกเสียงตัว l ในภาษาอังกฤษได้ ตรงข้ามกับคนจีนซึ่งไม่สามารถออกเสียง r ในภาษาอังกฤษได้

เรื่องนี้คงมีหลายท่านอ่านแล้วไม่เข้าใจก็เลยไม่ช้า (ข้าพเจ้าจะบอกเท่าที่จะบอกได้ในที่นี้) คำว่า election แปลว่า การเลือกตั้ง ส่วนคำว่า erection เป็นศัพท์ทางแพทย์ ถ้าท่านผู้อ่านมีญาติสนิท หรือเพื่อนฝูง ที่สนิทที่เป็นแพทย์ ก็ลองไปถามดูเองก็แล้วกัน ผู้ถูกถามก็คงหน้ามึน ๆ ตอบท่าน

ตัว l กับตัว r ในภาษาอังกฤษมีความหมายแตกต่างกัน ขอยกตัวอย่างให้ดูสัก 2-3 คู่ เช่น light (แสงสว่าง) ————— right (ถูกต้อง, สิทธิ), long (ยาว) ————— wrong (ผิด), load (บรรทุก) ————— road (ถนน), lain ————— rain (ฝน) lice (เหา) ————— rice (ข้าว) ดังนั้นเป็นต้น

ท่านผู้อ่านบางท่านอาจจะนึกสงสัยว่า ถึงแม้จะออกเสียงผิด เจ้าของภาษาก็น่าจะเจอออก ข้าพเจ้าขอยกตัวอย่าง การออกเสียงวรรณยุกต์ (tone) ที่ผิดๆ ในภาษาไทยให้ดูบ้าง เพื่อเปรียบเทียบกับ การออกเสียงผิดๆ ในภาษาอังกฤษว่า ทำให้ความหมายผิดไปเลย เช่น เขากินเนื้อหมา ————— เขากินเนื้อม้า, เขาสวยมาก ————— เขาช่วยมาก, เขากินเก่ง ————— เขากินแฉะ, ฉันจะออกไปซื้อเตา ————— ฉันจะออกไปซื้อเต่า, หม้อโปนใหม่ ————— หม้อโปนใหม่ ที่ข้าพเจ้าเปรียบเทียบกับเสียง

วรรณยุกต์ในภาษาไทย ก็เพราะฝรั่งที่ไม่เคยเรียนภาษาไทยหรือไม่เคยได้ยินภาษาไทยมาก่อน มักไม่ได้ยินความแตกต่างของเสียงวรรณยุกต์ทั้งห้าเสียงของไทย และก็แน่ละเขาย่อมออกเสียงวรรณยุกต์ของไทยไม่ได้ ออกได้ยู่เสียงเดียวคือเสียงกลางเพราะไปตรงกับคำที่ออกเสียงกลาง (midtone) ในภาษาอังกฤษ ในชั่วโมง phonetics ข้าพเจ้าออกเสียงวรรณยุกต์ให้เพื่อนชาวอเมริกันฟัง ปรากฏว่าเขางงกันมาก และอาจารย์ให้เขาแยกเสียงดูว่า คำที่ข้าพเจ้าออกเสียงเป็นวรรณยุกต์อะไร เขาก็เดาไม่ค่อยถูก แต่พอหลาย ๆ ชั่วโมงก็พอเดาได้บ้าง แต่ก็ผิดเสียเป็นส่วนมาก ตัวอย่างคำที่มีความหมายทั้งห้าเสียงที่ข้าพเจ้าได้ออกให้เพื่อน ๆ และอาจารย์ฟัง ก็คือคำว่า กา ข่า ข้า (ข่า) คำ ขา และบอกว่าทุกเสียงมีความหมายหมด ถ้าออกเสียงผิดความหมายก็จะเปลี่ยนไป ทุกคน ยกเว้นอาจารย์ไม่ได้ยินความแตกต่างของเสียงทั้งห้า มีเพื่อนคนหนึ่งเข้ามาถามข้าพเจ้าด้วยความสงสัยว่า “พวกคุณเคยบ้างไหม ที่ไม่ได้ยินความแตกต่างระหว่างเสียงต่าง ๆ ?” (tone deaf) ข้าพเจ้าตอบว่า “ไม่เคยเลย” เขาก็บอกว่า เพราะหัดดีที่เขาไม่ได้เกิดเป็นคนไทย ถ้าเขาเป็นคนไทยเขาก็คงไม่ได้ยินความแตกต่างแน่ ๆ

เรื่องทีเล่ามานี้ ข้าพเจ้ามีความประสงค์ที่จะเน้นให้เห็นถึงความสำคัญในการออกเสียงในภาษาอังกฤษให้ถูกต้องมากกว่าจะเป็นเรื่องตลกขบขัน ถึงแม้ว่าจะเป็นเรื่องเบา ๆ สมอง แต่ก็หวังว่าคงให้ข้อคิดแก่ผู้อ่านได้อย่างมากพอควร ข้าพเจ้าหวังว่าท่านผู้อ่านคงได้ประโยชน์จากเรื่องนี้บ้างไม่มากก็น้อย

ผู้เขียน

เจตนา นาควัชร ศึกษาอักษรศาสตร์ในระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ศึกษาและวิจัยด้านวรรณคดีเปรียบเทียบในระดับปริญญาเอกที่มหาวิทยาลัยทอริงเงน มีผลงานแพร่หลายในด้านวรรณคดีวิจารณ์ ปัจจุบันเป็นรองศาสตราจารย์ภาควิชาภาษาเยอรมันและคณบดีคณะอักษรศาสตร์มหาวิทยาลัยศิลปากร

เออน เล่งเจริญ ศึกษาภาษาบาลีในระดับปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยบานารสฮินดู อินเดีย มีผลงานตีพิมพ์ในวารสารอยู่เสมอ ปัจจุบันเป็นอาจารย์ประจำและหัวหน้าหมวดวิชาต้นตึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

นันทา เนียมสร้อยจันทร์ ศึกษาด้านโสตทัศนศึกษาในระดับปริญญาโท ที่คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปัจจุบันเป็นอาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

อรพินท์ ชาติอุปมะย์ ศึกษาภาษาและวรรณคดีฝรั่งเศสในระดับปริญญาตรีและโท ที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และในระดับประกาศนียบัตรชั้นสูง ที่มหาวิทยาลัยในประเทศฝรั่งเศส ปัจจุบันเป็นอาจารย์ประจำภาควิชาภาษาฝรั่งเศสและรองคณบดีคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

นฤมล ง้าวสุวรรณ ศึกษาอักษรศาสตร์ ในระดับปริญญาตรีและโท ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและในระดับประกาศนียบัตรชั้นสูงการสอนภาษาเยอรมัน ที่สถาบันเกอเธ่มีวนิก ประเทศเยอรมนี ปัจจุบันเป็นอาจารย์และหัวหน้าประจำภาควิชาภาษาเยอรมัน คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

เทด โกลเดนเบอร์ก ศึกษาด้านการศึกษาในระดับปริญญาเอก ที่มหาวิทยาลัยแห่งรัฐมิชิแกน สหรัฐอเมริกา ปัจจุบันเป็นอาจารย์ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

พิน ดอกบัว ศึกษาด้านปรัชญาในระดับปริญญาโท ที่มหาวิทยาลัยบานารสฮินดู อินเดีย อาจารย์ประจำและหัวหน้าหมวดวิชาปรัชญาและศาสนา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

เด่นดวง พุ่มศิริ ศึกษาในด้านการศึกษาในระดับปริญญาโท ที่มหาวิทยาลัยอินเดียนา สหรัฐอเมริกา ศึกษาวิชาการละครและวิชาการต่อสู้ในการแสดงละคร ที่สถาบันการศึกษาดนตรีและการละคร แห่งลอนดอน ปัจจุบันเป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์และหัวหน้าหมวดวิชานาฏยสังคีต คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ผะอบ นะมาตร ศึกษาด้านมานุษยวิทยาที่มหาวิทยาลัยนอร์ทเทิร์นคอนเนคติกัส สหรัฐอเมริกา ปัจจุบันเป็นอาจารย์ประจำหมวดวิชาสังคมศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภรณ์ ชำรงสัจย์ ปริญญาโททางการสอนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยเซาท์เทิร์น ออลีนอยส์ สหรัฐอเมริกา อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยศิลปากร